

Nile Rodgers & CHIC, una bomba disco i funk al Porta Ferrada

Ben Harper & The Innocent Criminals també regalen energia en una nit de màxim nivell al Guíxols Arena

Ben Harper & The Innocent Criminals van presentar-se al públic amb el cant a cappella de Below Sea Level, reunint tot el conjunt al voltant del micròfon central. De seguida van agafar ritme amb una “extended version!”, tal com va exclamar Harper, de Jah Work, abans que l'artista segués per tocar la característica guitarra slide. Així va actuar durant bona part del concert, còmplice amb el públic en temes com Steal My Kisses, Where Did We Go Wrong, o The Will To Live i desplegant potència vocal. Un dels moments més íntims de la nit va arribar amb Harper tot sol dempeus a l'escenari cantant Walk Away, baixant pulsacions i buscant la fibra abans de tornar a la força de la banda amb Diamonds On The Inside, on va respondre amb un “no, jo sí que t'estimo!” a un “t'estimo” llançat pel públic. Say You Will va encendre la metxa per un final on els músics van lluir-se i Harper va deixar també alguna picada d'ullet mesclant Amen Omen amb Knockin' on Heaven's Door. Tot plegat, abans d'acabar amb With My Own Two Hands saltant del reggae al blues i convidant a fer un món millor tot ballant davant la bateria Olivia Charles, “la nostra veritable líder!”. En acomiadar-se, Harper va admetre aconseguir “una fita en la nostra carrera” per actuar en el mateix escenari que “un referent a qui em penso quedar a veure, Nile Rodgers & CHIC”. Ben fet que va fer, perquè la nit que Rodgers va regalar va ser espectacular des de bon començament. “Esteu a punt per ballar? Per fer festa? Per passar-vos-ho bé? Perdeu el control!”, va saludar Rodgers al so de Le Freak. I això va haver de fer la gent durant tot el concert. No quedava altre remei davant el ritme, les llums i lluentons que van fer de Sant Feliu de Guíxols territori disco i funk. Rodgers va començar amb temes propis, però de seguida va saltar als grans èxits que ha produït amb les dues cantants agafant el protagonisme. Audrey Martells va fer-ho, primer, amb I'm Coming Out, de Diana Ross, i, sobretot, interpretant Madonna amb Material Girl o Like a Virgin. Rodgers va explicar com ell volia que fos la primera la que donés nom a l'àlbum, però la reina del pop tenia clar que no. Naomi Rodgers també va exhibir una veu d'escàndol arribant als ossos dels espectadors. La festa va continuar amb temes de David Bowie, Sister Sledge o Duran Duran abans de tenir un record pel baixista Bernard Edwards, baixista i amic de Rodgers que va morir els anys noranta per un càncer, malaltia superada dues vegades pel guitarrista i productor, que va dedicar-li Thinking of You. La traca final va ser memorable començant amb CUFF IT, de Beyoncé, i seguint amb Get Lucky i Lose Yourself to Dance, de Daft Punk, abans d'entrar al món de “Maximum funkacity” seguint les ordres del bateria Ralph Rolle, que va convidar tothom a ser “lliure de fer el que vulgui”. Rodgers encara va tornar a l'època de Studio 54 amb Good Times, “que és del que tracta la banda” i Rapper's Delight, que la mescla, per tancar una actuació impressionant i amb ona expansiva.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/08/20/nile-rodgers-chic-bomba-disco-133509230.html>